

Arrest

nr. 117 861 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In de mate verzoekster in een eerste middel stelt dat zij van Russische origine is en haar asielbeslissing een volledige kopie is van deze van haar echtgenoot, terwijl zij wel een onderscheiden profiel heeft van haar echtgenoot, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing van verzoekster wel degelijk rekening wordt gehouden met haar Russische origine (eerste alinea van de motivering), en verzoekster

zelf verklaarde dat zij als Kirgizische staatsburger van Russische origine geen andere problemen heeft gekend dan deze voorgehouden door haar echtgenoot.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot T.N. worden aangevoerd.

Inzake haar echtgenoot (A.R. 139 815) werd als volgt beschikt:

“Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat noch uit zijn verklaringen, noch uit andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste asielaanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan een advies van het BCHV neer, van 11 juli 2013, een kopie van een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens van 11 februari 2013, een rapport van de 'International Crisis Group Asia' van 29 maart 2012, een rapport van 'Amnesty International' van juni 2012, een attest aangaande zijn psychologische behandeling in België van 24 juni 2013, en het Kirgizische rijbewijs van zijn echtgenote. Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013 te tornen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de rapporten en het arrest van het EHRM geen betrekking hebben op verzoeker en de door hem voorgehouden problemen. Ook de bijkomende verklaringen zijn niet van dien aard om het ongeloofwaardig relaas in een ander daglicht te plaatsen.

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar het voornoemd arrest van het EHRM, het rapport van de 'International Crisis Group' en een email van de heer Vitaly Ponomarev van juli 2011, verwijst naar de algemene situatie in Kirgizië en voorhoudt dat dit de context is waarin de problemen zich hebben afgespeeld gaat hij voorbij aan de beoordeling van zijn asielrelaas, namelijk dat geen geloof wordt gehecht aan het relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zo verzoeker vervolgt dat de situatie in het zuiden erger is, doch kan gesteld worden dat de discriminatie van Oezbeken een algemeen Kirgizisch fenomeen is, en in de eerste beslissing nauwelijks rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel als Oezbeek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden. Voorts wijst de Raad er op dat het de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade. Het loutere feit Oezbeek te zijn in Kirgizië en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift en de informatie gevoegd bij de verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status

van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten zijn niet vertaald zodat geen kennis kan genomen worden van de inhoud.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.”

Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2013, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe originele stukken heeft neergelegd waarvan zij thans de gelegaliseerde vertalingen indient. Vermits verwerende partij niet aanwezig is, stemt zij in met wat in deze stukken wordt gesteld, zo vervolgt verzoekende partij, namelijk dat zij door de Kirgizische overheid wordt gezocht en zij werd opgenomen in het ziekenhuis op 22 juni

2010 nadat zij in elkaar was geslagen omwille van haar video-opnames van de etnische clashes. Verzoekende partij stelt dat er in de bestreden beslissing en in de beschikking teveel wordt gefocust op de rapporten en niet op de verklaringen van haar schoonmoeder.

In het arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013, waarnaar verwezen wordt in de beschikking, leest de Raad het volgende met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij: *“Uit uw persoonlijke verklaringen blijkt dat u Kirgizië hebt verlaten omwille van het feit dat u in het bezit was van beeldmateriaal van de etnische conflicten in Zuid-Kirgizië in juni 2010 waardoor u door de Kirgizische autoriteiten beschuldigd werd van aansporing tot etnisch geweld en van het vrijgeven van staatsgeheimen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt weten aannemelijk te maken, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten en bewijzen, noch aan de hand van uw verklaringen. Vooreerst werd vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweerde immers dat u na een mobilisatie, georganiseerd door het militair commissariaat in Bishkek op 18 juni 2010, naar Osh werd gestuurd, alwaar u tot 21 juni 2010 zou verbleven hebben. Volgens u werd deze mobilisatie officieel aangekondigd op TV op 18 juni 2010, en moesten alle dienstplichtigen zich aanmelden met hun militair boekje bij het commissariaat (CGVS p.8-9). Bovendien beweerde u dat er voordien geen andere mobilisatie had plaatsgevonden (CGVS p.7). Deze beweringen werden echter tegenstrijdig bevonden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat op 13 juni 2010 reeds een officiële oproep werd gedaan tot mobilisatie. Over de door u beweerde mobilisatie op 18 juni 2010 werd geen informatie teruggevonden. Bovendien kon u deze oproep van 18 juni 2010 noch uw verklaringen hieromtrent met enig bewijs staven. Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook op zwaarwichtige wijze ondermijnd en kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielaanvraag. Daarnaast dienen nog een aantal weinig aannemelijke en onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, die uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondergraven. Zo verklaarde u eerst en vooral dat u in Osh video-opnames gemaakt had, met de bedoeling deze anoniem via het internet te verspreiden (CGVS p.11). Het is dan ook allerminst logisch, gezien de anonimiteit die u hierbij naar eigen zeggen wenste te behouden en waaruit overigens afgeleid kan worden dat u zich bewust was van het risico dat u hierbij liep, dat u uw adres zomaar kenbaar maakte aan een onbekende persoon die zich uitgaf als onafhankelijk Russisch journalist en die achteraf gezien een medewerker van de Kirgizische politiediensten bleek te zijn. Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat het visum in uw reispaspoort op 22 juni 2010 werd uitgereikt, terwijl u Jannebek, de smokkelaar, naar eigen zeggen pas gecontacteerd zou hebben rond 10-11u 's avonds op diezelfde dag met de vraag of hij u kon helpen het land te verlaten, temeer daar u Jannebek voordien nooit eerder iets over uw problemen had verteld en hij op uw vraag dus niet echt voorbereid was (CGVS p.4). Verder dient omtrent uw reispaspoort nog opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat uw echtgenote haar eigen internationaal paspoort niet kon voorleggen omdat de smokkelaar het haar niet teruggegeven had, terwijl zij wel het uwe kon neerleggen (CGVS G. (...) p.2). Volgens uw verklaringen zou u uw reispaspoort immers pas in handen gekregen hebben bij aankomst van uw echtgenote in België in maart 2011, omdat de smokkelaar het haar toen pas gegeven zou hebben (CGVS p.1). Door het niet kunnen voorleggen van het internationaal paspoort van uw echtgenote rijst dan ook het vermoeden dat zij dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum, het exacte moment en de wijze waarop zij uit Kirgizië is vertrokken, een eventueel verblijf in een derde land, en de door haar gevolgde reisweg naar België verborgen te houden. Naast bovenstaande vaststellingen wordt de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Kirgizië ten slotte nog ondermijnd door het feit dat u in juni 2010 zonder uw gezin het land uit vluchtte en dat uw echtgenote, ondanks de problemen die u meegemaakt zou hebben, nog negen maanden in Kirgizië verbleef met jullie kinderen alvorens eveneens het land te verlaten. Deze handelwijze valt bovendien ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS, met name dat u zich bij een eventuele terugkeer zorgen maakte over uw kinderen omwille van hun Oezbeekse etnie (CGVS eindpagina p.2). Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof meer gehecht worden en kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw universitaire diploma betreft gegevens in verband met uw studies. Uw internationaal Kirgizisch paspoort, het Kirgizisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het militaire boekje dat u voorlegde bevat informatie over uw militaire dienstplicht maar niet over de door u aangehaalde*

mobilisatie. Uw huwelijksakte vormt het bewijs van uw huwelijk met uw huidige echtgenote T.G; (...). U legde ter staving van uw problemen na uw terugkeer uit Osh nog een doorverwijzingsbrief voor en een beslissing betreffende een forensisch onderzoek. In verband met deze twee documenten dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft maar met uw GSM genomen foto's van deze documenten, waardoor de bewijswaarde van deze documenten slechts gering is. Bovendien verklaarde u dat u foto's nam van deze documenten omdat u de originelen noch de kopies ervan in uw bezit mocht hebben (CGVS p.6). Het is in dit opzicht dan ook weinig logisch en allerm minst aannemelijk dat men u dan wèl zou toegelaten hebben om er een foto van te nemen met uw GSM. De DVD die u tenslotte nog voorlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bevat nieuwsbeelden en video-opnames over de algemene situatie in Zuid- Kirgizië tijdens en na de conflicten in juni 2010, en opnames van demonstraties van Oezbeken in Zuid- Korea en Stockholm. Deze beelden werden volgens u zowel door u als door andere mensen gemaakt (CGVS p.7). Deze DVD bevat verder geen enkele verwijzingen naar de door u aangehaalde individuele problemen in Kirgizië (...)"

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de grond in de beschikking niet ontkracht waar het volgende wordt gesteld: *"In zijn tweede asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste asielaanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan een advies van het BCHV neer, van 11 juli 2013, een kopie van een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens van 11 februari 2013, een rapport van de 'International Crisis Group Asia' van 29 maart 2012, een rapport van 'Amnesty International' van juni 2012, een attest aangaande zijn psychologische behandeling in België van 24 juni 2013, en het Kirgizische rijbewijs van zijn echtgenote. Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013 te tornen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de rapporten en het arrest van het EHRM geen betrekking hebben op verzoeker en de door hem voorgehouden problemen. Ook de bijkomende verklaringen zijn niet van dien aard om het ongeloofwaardig relaas in een ander daglicht te plaatsen.*

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar het voornoemd arrest van het EHRM, het rapport van de 'International Crisis Group' en een email van de heer Vitaly Ponomarev van juli 2011, verwijst naar de algemene situatie in Kirgizië en voorhoudt dat dit de context is waarin de problemen zich hebben afgespeeld gaat hij voorbij aan de beoordeling van zijn asielrelaas, namelijk dat geen geloof wordt gehecht aan het relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zo verzoeker vervolgt dat de situatie in het zuiden erger is, doch kan gesteld worden dat de discriminatie van Oezbeken een algemeen Kirgizisch fenomeen is, en in de eerste beslissing nauwelijks rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel als Oezbeek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden. Voorts wijst de Raad er op dat het de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade. Het loutere feit Oezbeek te zijn in Kirgizië en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift en de informatie gevoegd bij de verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

De stukken die verzoekende partij thans neerlegt, zijn de volgende: informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin het relaas van verzoekende partij wordt bevestigd en een medisch attest.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat verwerende partij de stukken moet onderzoeken, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar verweernota van 18 november 2013 onder andere stelt dat *"om enige bewijskracht aan een document te ontlenen (...) het (dient) te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (...)"*. Wat het medisch attest betreft, wordt in de verweernota gesteld dat de Raad van State eerder al stelde dat *"een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (...)"*.

De Raad stelt vast dat ook deze twee bijkomende documenten geenszins vermogen de vaststellingen in de beschikking te ontcrachten. Immers, documenten hebben enkel een ondersteunende werking,

namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De Raad wijst er voorts op dat een medisch attest, zoals ook in de verweernota wordt gesteld, geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De omstandigheden waarin verzoekende partij, naar haar zeggen, de verwondingen zou hebben opgelopen zijn ongeloofwaardig, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de in het medisch attest geschetste verwondingen hun grond zouden vinden in de door verzoekende partij aangehaalde feiten die zich in haar land van oorsprong hebben voorgedaan.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kirgizië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS